

Sveriges hundraser

Swedish breeds of dogs

SVENSKA KENNELKLUBBEN
HUNDÄGARNAS RIKSORGANISATION

Sveriges inhemska hundraser

Sweden's breeds of dogs

Sverige har elva nationella raser och delar en tolfte med Danmark. Åtta av de svenska raserna är erkända av F.C.I. (Fédération Cynologique Internationale) och den dansksvenska gårdshunden blev interimistiskt erkänd 2008. De internationellt erkända jakt- och vallhundspetsarna i grupp 5 är; svensk lapphund, jämthund, västgötaspets och norrbottenspets. Jaktspetsarna, svensk vit älghund och hälleforshund är endast erkända i Sverige. Alla är ursprungliga raser från den här delen av världen, troligen sedan urminnes tider. De drivande raserna i grupp 6 är; schillerstövare, hamiltonstövare, smålandsstövare och drever. Gotlandsstövaren är endast erkänd i Sverige. Den dansk-svenska gårdshunden är av pinschertyp och finns därmed i grupp 2.

Den första svenska hundrasen blev erkänd 1907, det var schillerstövaren. Den stövare som förr kallades svensk stövare förekom i två varianter sedan 1880-talet. En av de tidiga uppfödarna, greve Adolf Patrik Hamilton, grundade Svenska Kennelklubben 1889. Varianterna av Svensk stövare slogs samman till en ras och 1921 fick den namnet hamiltonstövare till minne av SKKs förste ordförande. Rasen utnämndes senare till Sveriges nationalras.

Sweden has eleven national breeds and shares a twelfth with Denmark. Eight of the Swedish breeds are fully recognised by the F.C.I. (Fédération Cynologique Internationale) and the Danish-Swedish Farmdog gained preliminary recognition in 2008. The Swedish hunting spitzes and herders in Group 5 that are recognised by the F.C.I. are: Swedish Lapphund, Jämthund, Swedish Vallhund and the North Bothnia Spit. Two other hunting spitzes, Swedish White Elkhound and Hälleforshund are only recognised in Sweden. All are natives to this part of the world since time immortal. The Swedish scent hounds in Group 6 that are recognised by the F.C.I. are: Schillerstövare, Hamiltonstövare, Smålandsstövare, Drever. The Gotlandsstövare is only recognised in Sweden. The Danish-Swedish Farmdog is of pinscher type, hence in Group 2.

First of the Swedish breeds to be recognised was the Schillerstövare in 1907. The varieties of the so called Swedish hound was known since the 1880's. One of the early breeders was the first president of the Swedish Kennel Club formed in 1898, Count Adolf Patrik Hamilton. In 1921 a merger of the Swedish hounds into one breed was made to honour Count Hamilton and the breed was named Hamiltonstövare, later announced as national breed.

Svenska hundraser

Swedish breeds

Representanter för svensk kultur och natur, från norr till söder

Det långsmala Sverige är ena halvan av den Skandinaviska halvön, vilket är anledningen till landets avsevärda skillnader i klimat, livs-förhållanden för innevånarna, deras husdjur och för det vilda djurlivet.

Längst i norr, i Lappland, är marker och boplatserna för det Samiska folket, deras renhjordar och deras vallhund, den **svenska lapphunden** ①. Samerna är ursprungliga nomadiska stammar med en tusen-årig kultur som lever än i dag.

Något längre ner finns landskapet som givit namn åt en annan mycket ursprunglig jakt-spets, den lilla vit-röda **norrbottnenspetsen** ②. Dess fallenhet som trädkällare för att markera var tjäder och orre sitter i trädkronorna delar den med sin "kusin" på andra sidan Bottenviken, den röda finska spetsen.

Om vi fortsätter resan ytterligare söderut och håller mot väster och den norska gränsen kommer vi in i älg- och björnskogarna i det stora landskapet Jämtland. Det är här vi finner ursprungen till den majestätiska **jämthunden** ③ och hans vita släkting, **svensk vit älghund** ④. Den senare förekommer numera främst i Jämtland, Dalarna och Värmland. Båda raserna är det perfekta arbetsredskapet för storviltjakt, vilket är lika traditionsbundet i Sverige som att gå på fisketur i andra länder. Det är fakta och inte påhitt att säga att Sverige "stannar" när älgjakten börjar. Sveriges jägare anser att älgjakten är en mänsklig rättighet, så när ni drabbas av en telefonsvarare som säger "det

Representatives of Swedish culture and nature, from the North to the South

The long, narrow shape of Sweden, as one half of the Scandinavian Peninsula, provides vast differences in climate and lifestyle for the inhabitants, their livestock and the wildlife.

The far North, in Lappland, is the setting for the Same nomadic tribes, their herds of rein deer and their herding dog, the **Lapphund** ①. The ancient, cultural hunting tribes can still be found living like they did many hundreds of years ago.

A bit further down is the County that gave name to one very original, Northern hunting spits, the little white and red spits of North Bothnia, the **Norrbottnenspets** ②. Its habit of finding big forest birds by barking at the tree where the wood-grouse or black-grouse are resting is shared with the Finnish "cousin-breed" on the other side of the Bothnian Sea, the Finnish Spits.

Travelling further down, towards the west and the Norwegian border is entering into Elk- and Bear country of the vast County of Jämtland. This is where we find the origin of the majestic **Jämthund** ③ and his white counterpart, the **Swedish White Elkhound** ④, the latter mainly seen in the Counties of Jämtland, Dalecarlia and Värmland. Both breeds are perfect tools for hunting big game, which is as traditional in Sweden as fishing is in some other countries. It's fact and no fiction to say that Sweden stops when the Elk-hunting season begins. Sweden's hunters consider it a human right to go hunting. When the answering machine says "He's gone hunting", it's not a joke.

Our travels go south, to the North-West part of the County of Västmanland. This takes us to yet another skilled Elkhound, the **Hälleforshund** ⑤, a descendant from Russian owcharka's that was used

Karta

De svenska hundrasernas ursprung

Map
Origin of the Swedish dog breeds

① Svensk lapphund / Swedish lapphund	⑦ Schillerstövare
② Norrbottenspets	⑧ Hamiltonstövare
③ Jämthund	⑨ Gotlandsstövare
④ Svensk vit älghund / Swedish White Elkhound	⑩ Smålandsstövare
⑤ Hälleforshund	⑪ Drever
⑥ Västgötaspets / Swedish vallhund	⑫ Dansk-Svensk gårdshund / Danish-Swedish Farmdog

är älgjakt” så är det inget skämt utan uttryck för svensk kultur.

Vår resa går vidare söderut, till nord-västra Västmanland och ytterligare en skicklig älghund, **hälleforshund** 5, en ättling till rysk ovtjarka som en gång i världen användes till jakt på varg och björn. Utvecklingen av den imponerande röd-gula hunden från det lilla bruks samhället Hällefors är en fascinerande historia.

Fortsättningen västerut tar oss till staden Göteborg och dess närliggande landskap Västergötland och Vara slätten där **västgötaspetsen** 6 återupptäcktes på 1940-talet.

Göteborgstrakten har alltid associerats med stövare med exceptionellt klockrent skall och inte minst duktiga har- och rävhundar. Ursprunget till dessa tanfärgade stövare med svart sadel kom från en ung jordbrukare, Per Schiller. Hans stövare var de första som registrerades som svensk ras, vilket skedde 1907 och de fick namnet **schillerstövare** 7.

Om vi hade rest rakt över landet mot öster för hundra år sedan skulle vi förmodligen ha träffat på ett stort antal större gårdar som höll stövare som de, rätt och slätt, kallade svensk stövare. De förekom i olika typ men under 1921 sammanslogs de till en ras som fick namnet **hamiltonstövare** 8 för att hedra Svenska Kennelklubbens grundare, greve Adolf Patrik Hamilton. En variant av svensk stövare, i folkmun kallad **gotlandsstövare** 9, var enfärgat rödgul med smärre vita teckningar. När den utslöts ur stamboken för hamiltonstövare fick den ett fäste hos jägare på den stora Hansa-ön i Östersjön, Gotland.

Vår resa tar oss nu mot hjärtat i söder, det vidsträckt landskapet Småland, känt för sina djupa skogar och mångfaldiga djurliv. Det var

for wolf- and bear hunting once upon a time. The development of the stunning, yellow-red coloured dog from the little mining community of Hällefors is a fascinating story in itself.

Proceeding westward to the City of Gothenburg and its neighbouring County, West Gothia takes us to the planes of Vara where the Swedish Vallhund 6, the Västgötaspets was re-established in the 1940's.

Gothenburg has always been associated with hounds excelling in a voice clear as bells and as clever for hare as for fox. They were originally bred by a young farmer, Per Schiller who lived outside the well known port. His hounds were the first to be recognised in 1907, as a native Swedish breed, they were named Schillerstövare 7.

If we had travelled straight over the country towards the east, a hundred years ago, we would probably have found a great number of estates that kept a scent hound for the hunting of hare, merely called the Swedish hound. They occurred in different varieties but by 1921 was merged into one breed, named Hamiltonstövare 8 after the founder of the Swedish Kennel Club, count Adolf Patrik Hamilton. A variety of Hamiltonstövare recognised in 1929 as Gotlandsstövare 9 was tan-coloured with slight white markings. When the colour was banned, so was the entries into the Stud Book in the 1930's. Hunters in the Island of Gotland continued breeding them and hence they still exist although in small numbers.

The travels now take us to the heart of the south, the vast County of Småland, known for its deep forests and wild life. This is where the development of the versatile Smålandsstövare 10 took place. This black-and-tan breed of ordinary stature often has a natural bobbed tail.

In the extreme south, in the County of Skåne is the "birth-place" of two breeds that we originally share with other countries. The Drever 11 originates from the German Westfälische Dachsbracke which became

här utvecklingen skedde av den mångkunnige "allmoge-stövaren" senare namnad smålandsstövare 10. Den svarta eller bruna stövaren med tan-teckning är av ordinarie utseende och kan födas med naturligt kort svans.

Längst ner i söder, främst i Skåne finner vi ursprunget till två raser som vi "delar" med andra länder. **Drever** 11 är ursprungligen en variant av den tyska, Westfälische Dachsbracke vilken blev mycket uppskattad av jägarna i Skåne under 1900-talets början. Anledningen var att rasens korta ben och långsammare takt gjorde den utmärkt för jakten på rådjur och hjort, vilka på den tiden nästan bara förekom i de södra bokskogarna. På 1940-talet blev denna svenska variant av bracke erkänd som svensk ras under namnet drever.

Skåne är främst ett jordbrukslandskap med slättland och spannmålsodling, likt grannlandet i väster, Danmark. I båda länderna förekom en liten rått Hund av pinscher-terriertyp. Den levde sitt liv ganska ouppmärksammat på gårdarna men togs för given som den mångsysslare den fortfarande är. –Den höll råttor och möss från spannmålen, den höll utkik och varnade, den jagade bort boskap från köksträdgårdar och grödor och den passade gårdens barn m.m. Den **dansk-svenska gårdshunden** 12 bevisade sitt värde och 2008 blev rasen interimistiskt erkänd av F.C.I.

very popular with the hunters in the South in early 1900. The reason was that its short legs made it perfect for hunting roebuck and deer, game that at that time only existed in the beech woods in the South. In the 1940's the Swedish variety of bracke was recognised and named Drever.

The south is mainly planes and farmland, very much like our neighbouring country in the west, Denmark. In both countries a small ratter of pinscher-terrier origin lived its life on farms, quite un-noticeable but a very versatile helper; for keeping vermin down, for watching, for chasing livestock out of the vegetable-garden, for looking after the children and so on. The Danish-Swedish Farmdog 12 proved its use, and in 2008 it was preliminary recognised by the F.C.I.

Svensk lapphund

Swedish Lapphund, i.e. Svensk lapphund

**Vallande spets och sällskapshund
inom grupp 5, standard nr 135**

Mest känd är lapphunden som renskötarens vallhund, men rasens ursprungliga uppgift var under årtusenden att jaga. Med stor sannolikhet var det samerna som för länge sedan förde med sig rasens förfäder till de norra delarna av Skandinavien. Samernas rennärning i den nuvarande intensiva formen är en relativt ny företeelse. Den genuina lapphunden befann sig som ras i kris i början av 1900-talet. Antalet "rena" lapphundar reducerades starkt. Lapphunden räddades åt eftervärlden av sydsvenska hundentusiaster. Hos Mary Stephens på godset Torne i Små-

***Herding spitz,
F.C.I. Group 5, standard nr 135***

The Lapphunds are mainly known as the reindeer-herder but they were originally used as hunting dogs. The rearing of reindeer in a businesslike manner is relatively new. Most probably it was the Sami tribes that long ago brought the dogs with them to the Northern parts of Scandinavia. The authentic Lapphund was facing extinction in the beginning of the 20th century. The number of true to type Lapphund's diminished and the breed could be said to have been saved thanks to an honourable lady down in the County of Småland. She searched for survivors of the true Lapphund and developed the breed at her estate Thorne during the 1940's and onwards. As a matter of curiosity; -the

Svensk lapphund

land förädlades på 1940-talet och framåt det som fanns kvar av den ursprungliga svenska lapphunden. Som kuriosum kan nämnas att Svenska Kennelklubbens första stambok från 1893 upptar som Nr 1 och första registrerade hund i Sverige en Nordisk spets A, vilket var en långhårig, kortsvansad lapphund!

Idealmankhöjden för hanhundar är 48 cm, för tikar 43 cm. En variation med 3 cm över eller under ideal är tillåten. Pälsen skall vara riklig och med strittande (utstående) täckhår. Numera ses endast enfärgat svart. Rostfärgad skiftning, s.k. solbränna anses som typiskt liksom att den gamla ullen när den fälls i sjuk har en brun färg som liknar brunbjörnens. Lapphunden är precis som andra spetsar vaksam och tillgiven. Den är robust och hårdig vare sig det gäller arbetsuppgifter på fjällvidderna eller i skogar fyllda med djup snö. Rasen är lättlärd, arbets- och samarbetsvillig.

Som renvallare används lapphunden alltjämt av samerna, även om moderna hjälpmedel har reducerat behovet. Rasen är därför numera främst en uppskattad sällskapshund. Det registreras knappt 100-talet svenska lapphundar årligen hos Svenska Kennelklubben

first dog ever to be registered with the Swedish Kennel Club in 1893 was a Lapphund. The drawing of him shows a black, long coated and very typical Lapphund, but with a bobtail!

Ideal height at withers for males is 48 cm; ideal for females is 43 cm. A variation of 3 cm above or under ideal height is acceptable. The coat is profuse, standing out from the body and always black in colour. Nuances of rusty or a sunburned brownish colour is as typical as old undercoat that is almost bear brown when moulting. The Swedish Lapphund, like so many other spitz breeds is watchdogs as well as devoted to their family. It is robust, very hardy whether working in the mountains or up in the snowy fjells. It is easily trained and always eager to work.

The Lapphund is still used as a reindeer herder but modern equipment like snow-scooters has reduced the need for dogs. The breed is nowadays mainly kept as a companion dog. The Swedish Kennel Club register less than 100 Swedish Lapphund yearly.

Norrbottenspets

Norrbottenspets

**Trädsköllande jaktspets
inom FCI grupp 5, standard nr 276**

Det anses som mycket troligt att den lilla norrbottenspetsen härstammar från små lajkor som redan under förhistorisk tid fanns hos jägarfolk på Nordkalotten. Den har överlevt enligt tämligen naturligt urval, där endast de starkaste och effektivaste jakthundarna hade en chans. Norrbottenspetsens föregångare var en mångsidig jakthund; så var t.ex. den hund som stod modell för standarden en utmärkt älghund. Efter andra världskriget minskade intresset för rasen vilket ledde till att den 1948 avregistrerades hos Svenska Kennelklubben (SKK) som utdöd ras. Men det skulle visa sig

**Hunting spitz,
F.C.I Group 5, standard nr 276**

It is believed that the little spitz from the North Bothnia area originates from small laikas that in prehistoric time lived with hunting tribes at the Nordkalotten. It has survived through selective laws of nature where survival of the fittest is the code, hence only the really good hunting dogs had a chance. The versatility of this hunting dog is well known. The dog that was used as a model for the standard was for instance known to be an excellent elkhound. After World War II the lack of interest for this breed resulted in that it was proclaimed extinct in 1948. But it was proved that the decision was hasty. The breed had survived at small homesteads in the wilderness of the North as watch- and companion

att rasen trots allt hade överlevt, dock mest som vakt- och sällskapshund på avlägsna gårdar i Norrbottens inland. De typiska hundar man fann säkerställde rasens fortlevnad. År 1967 återinförde SKK rasen i sitt register, och en ny standard upprättades.

Idealmankhöjden för hanhundar är 45 cm, för tikar 42 cm.

Färg skall vara vit med klart avgränsade stora gula eller gulröda fläckar, men fläckar i andra färger accepteras.

Pälsen är ganska kort och tämligen hård. Den är betydligt längre runt halsen, på lårens baksidor och på svansen. Norrbottenspetsen skall vara stram och vig och ha lätt rektangulär kropp. Den skall bära huvudet högt med mycket god resning och ge intryck av att vara pigg och aktiv. Den löst ringlade svansen skall ha styv, borstig päls.

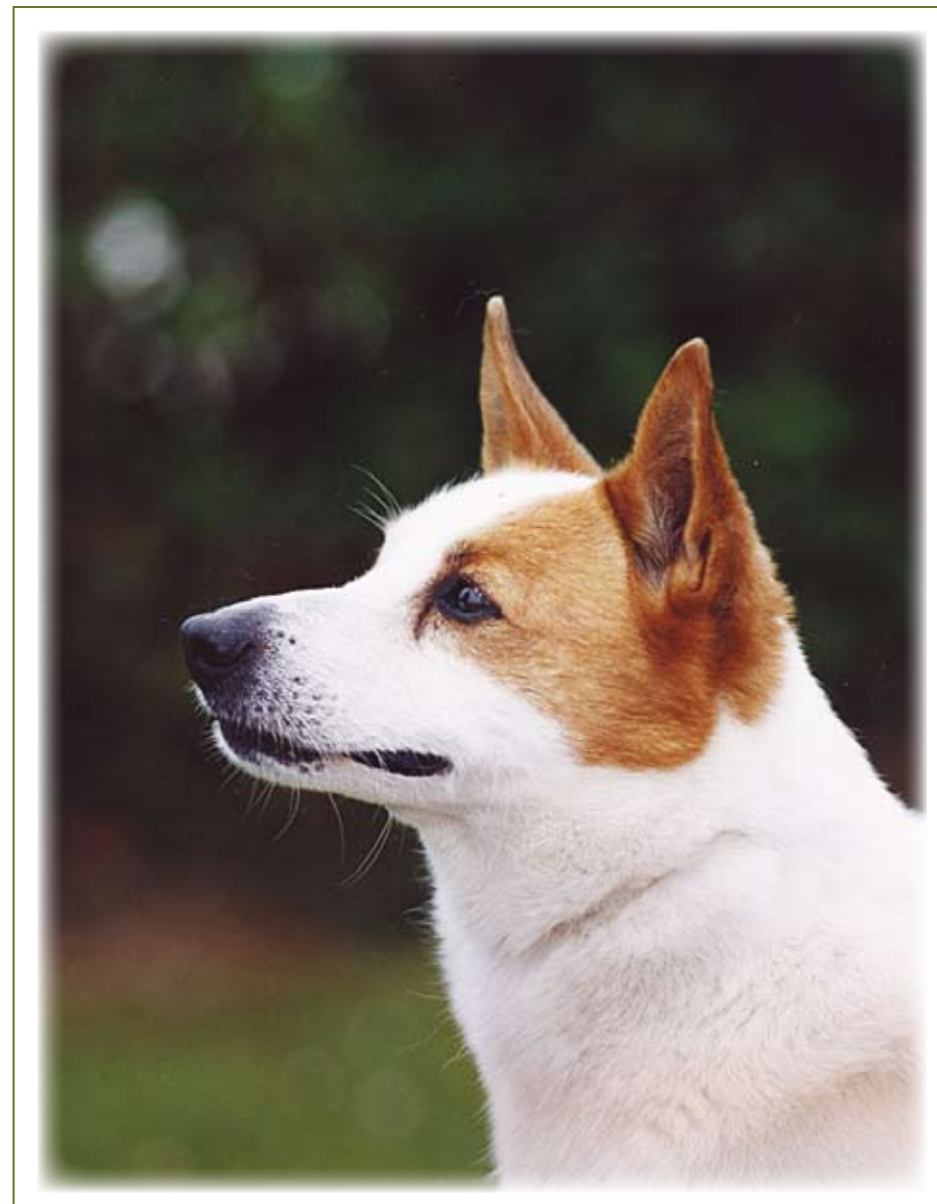
Numera används rasen främst vid jakt på skogsfågel. Det registreras årligen drygt 100 norrbottenspetsar hos SKK.

dogs. Almost two decades later, in 1967, the breed was registered once again.

Ideal height at the withers for male is 45 cm, females is 42 cm.

Coat colour is white with clearly defined large, yellow or orange patches; patches in other colours are also accepted. The body coat is rather short and hard, it is longer on the neck, the tail and the trousers. The Norrbottenspets is keen and agile. The body is almost rectangular and with good reach of neck, head is carried high. Tail is loosely curled over the hip.

The breed is foremost known as an excellent hunting dog for forest birds. The Swedish Kennel Club registers ca 100 Norrbottenspets yearly

Norbottenspets

Jämthund

Jämthund

**Jämthund, jagande spets
inom FCI grupp 5, standard nr 42**

Jämthunden hör, liksom lajkorna, till norra barrskogsbältets storvuxna jaktspetsar. De kom troligen hit med jägarfolk som för tusentals år sedan befolkade Sverige. Norrmännen beslutade t.ex. redan 1877 att den mindre, grå spetsen skulle heta norsk älghund, i Sverige är den allmänt kallad gråhund. Men den större varianten, som förekom främst i Jämtland, fick inte riktigt rum inom ramen för gråhundstandarden. Under 1930-talet tog debatten ny fart, nu med spridning även i rikspresen. Det som i hundsportens historia benämns jämthundskalabaliken fick sin lösning 1946 genom att Svenska Kennelklubben

**Hunting spitz,
F.C.I. Group 5, standard nr 42**

The Jämthund derives from a large hunting spitz found in the Forest region of the North barrier of Scandinavia and Russia. These spitzes' probably came with the hunting tribes that migrated to Sweden thousands of years ago. Two types of wolf coloured spitz have been recognised in Scandinavia. The Norwegians decided in 1877 that the smaller was to be called Norwegian Elkhound.

The large variety that was mainly known in the Swedish county of Jämtland did not match the standard for Elkhound on several points, especially not for size. During the 1930's this was a hot topic that was frequently mentioned also in the national press. The

Jämthund

erkände den stora jaktspetsen som egen ras under namnet jämthund.

Idealmankhöjden för hanhundar är 61 cm, med en tillåten variation av 4 cm över eller under. Idealmankhöjden för tikar är 56 cm, med en tillåten variation av 4 cm uppåt och nedåt.

Pälsen på kroppen skall ha åtliggande täckhår, på halsen, svansen och benens baksidor är den längre. Färgerna är snarlika vargens och kan skifta från ljus grått till gråsvart. På kinderna, nosen och strupen och över ögonen har den vargens typiska ljusa markeringar.

Jämthunden är rektangulär till sin kroppsform, kraftig, stark och samtidigt smidig. Till karaktären är den självsäker, värdig, tillgiven och vänlig. Rasen är en enastående älghund. Med sitt dova, monotona skall kan den få en älg att stå stilla, som om den vore hypnotiserad, tills jägaren hinner fram. Det finns t.o.m. jämthundar som har tillräcklig skärpa för att tvinga en vresig björn att stanna upp. Det registreras numera ca 1 700 jämthundar årligen hos Svenska Kennelklubben.

solution came in 1946 when the Swedish Kennel Club decided to recognise the large spitz as a separate breed under the name of Jämthund.

Ideal height at the withers for males is 61 cm, with an accepted variation of 4 cm, above or under. Ideal for females is 56 cm, with an accepted variation of 4 cm, above or under.

The coat on the body is lying close, on neck, tail and trousers it is longer. The wolf grey colouring is in nuances from very light to greyish black. On the cheeks, the muzzle, the throat and over the eyes are typical cream coloured "wolf markings".

The Jämthund is rectangular in body shape, strongly but not heavily built. He is self secure, proud, trustworthy and with a kind disposition. He is an excellent elkhound that can make an elk stand still as hypnotised by his powerful, monotonous barking. This is the typical way the breed makes the elk stop until the shots are in place. There are dogs of this breed that has courage and sharpness to even stop a bear. The Swedish Kennel Club register ca 1 700 Jämthund yearly.

Västgötaspets

Swedish Vallhund, ie Västgötaspets

**Vall- och sällskapshund
inom FCI Grupp 5, standard nr 14**

Västgötaspetsens förflutna är dunkelt, det tvistas fortfarande om huruvida rasen är ursvensk eller om dess bakgrund finns att söka på Brittiska öarna. Där finns den snarlika rasen, welsh corgi pembroke. Likheten kan möjligen förklaras av att vikingarna tog sina boskapshundar med på sina härjningståg. Men det kan ju även ha varit omvänt, dvs. att vikingarna tog walesiska hundar som byte och förde med hem till Sverige. Rasens spetskaraktär ger lätt skäl att tro att det är en svensk ras. Västgötaspetsen räddades åt eftervärlden i början av 1940-talet. Rasen godkändes 1943 av Svenska Kennelklubben.

**Herder and watch dog,
F.C.I. Group 5, standard nr 14**

The origin of the Swedish Vallhund is not known. Theories about the breeds past are claiming its origin to the time of the Vikings. But if the Vikings brought their low legged spitz to the British isles where it might have played a part in the background of the Welsh Corgi Pembroke or vice versa; -the Vikings brought the Corgi back to Sweden, we will never know. The grey wolf colour and spitz like looks gives reason to believe that it is an authentic Swedish breed but the low legs are considered untypical for all Nordic spitzbreeds. The Swedish Vallhund was rescued from distinction in the early 1940's and all the remaining dogs were found in the West Gothia County. The Swedish Kennel Club recognised the breed in 1943.

Idealmankhöjden för hanhundar är 33 cm, för tikar 31 cm. En variation på 2 cm över och en cm under idealmått accepteras. Pälsen är halvkort, hård och tät åtliggande, vanligen stålgrå eller gråbrun, även grågult och rödgult accepteras. Mörkare täckhår skall finnas på nacken, ryggen och buksidorna samt skall s.k. vargtecken i ljusare nyanser av ovan nämnda färger finnas. Vita tecken får förekomma men inte överstiga 30 % av grundfärgen. Västgötaspetsen har onekligen ett litet udda utseende, -som en stor hund med korta ben. Den är låg och långsträckt och har kraftig kropp. Hållningen och uttrycket vittnar om vaksamhet, livlighet och energi. Stubbsvans är tillåtet.

Rasen är en populär sällskapshund, men den används fortfarande för de arbetsuppgifter man tror vikingarna gav den, dvs. att valla boskap och vakta gården. Särskilt i Västergötland finner man hundar som har denna ursprungliga sysselsättning. Numera registreras drygt 200 västgötaspetsar årligen hos Svenska Kennelklubben.

Ideal height at the withers for males is 33 cm, for females 31 cm. Variations of 2 cm above and 1 cm below ideal height is accepted. The coat is fairly short, close lying and usually steel grey or greyish-yellow, a more reddish-yellow nuance is also permissible. Shades of darker hair are found on the neck, on the back and on the sides of the body. So called "wolf-markings" in a lighter nuance of coat colour is very typical. The body is longish and very strong. Its appearance should always be of utmost alertness, animation and energy. Tail is often a natural bobtail. Whether short or long, all kind of carriage is acceptable.

The breed is a popular companion dog that is still used for herding cattle at farms in its county of origin. The Swedish Kennel Club register more than 200 Swedish Vallhund yearly.

Västgötaspets

Schillerstövare

Schillerstövare

**Drivande hund
inom FCI grupp 6, standard nr 131**

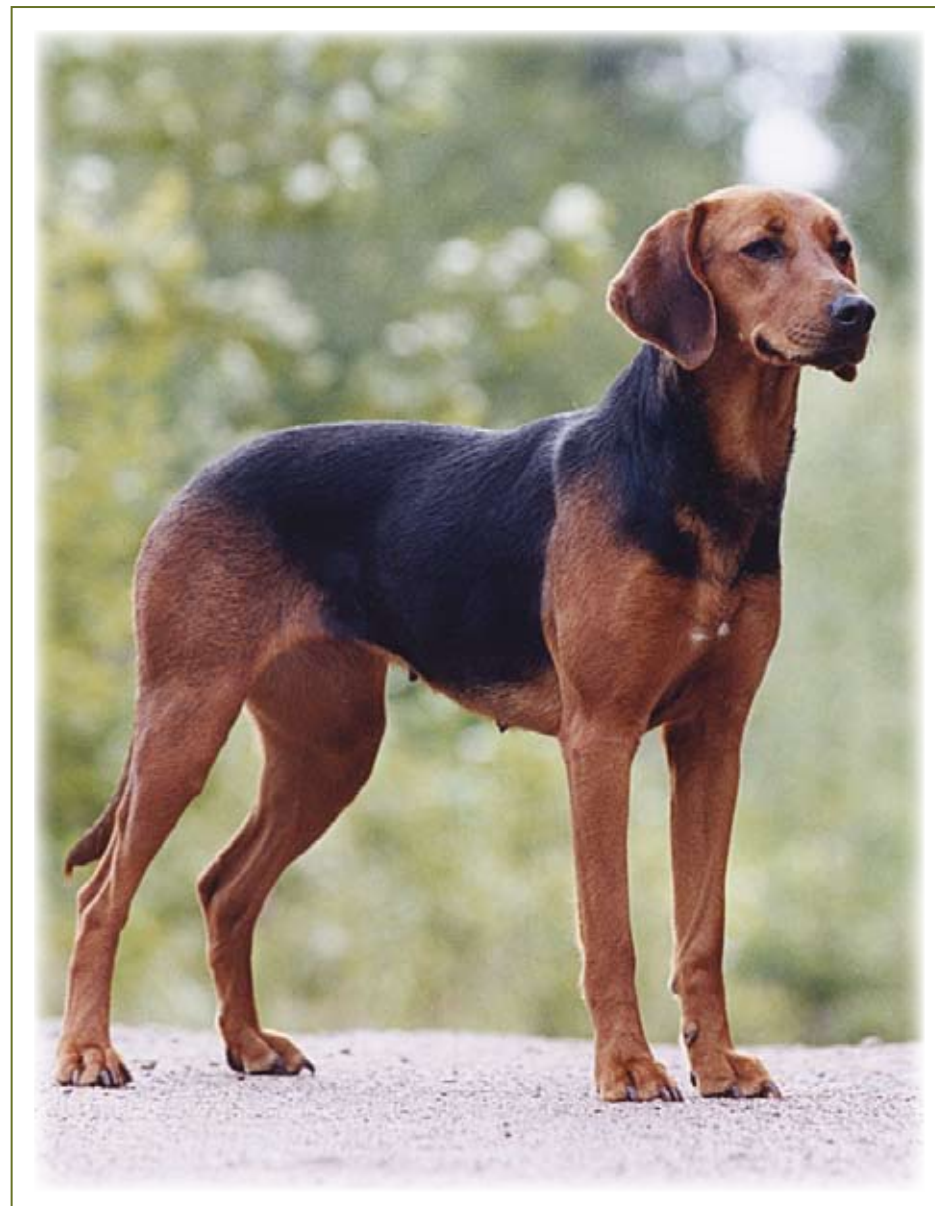
Även schillerstövaren har sitt ursprung i de kontinentala stövare som kom till Sverige under framför allt 1600 och 1700-talen. Schillerstövaren kommer från några få stammar som strax före och efter förra sekelskiftet framavlades med stor omsorg av ett fåtal uppfödare främst i Västsverige. Lantbrukaren Per Schiller (1858-92) fick på några få år fram en homogen stam duktiga jakthundar, som uppkallades efter honom. År 1907 blev schillerstövaren erkänd som ras av Svenska Kennelklubben.

Idealmanhöjden för hanhundar är 57 cm, med en tillåten variation från 53 till 61 cm,

**Scent hound,
F.C.I. Group 6, standard nr 131**

The Schillerstövare also derives from continental hounds, of the East European type, that came to Sweden with returning soldiers during the 1500 and 1600 century. The Schillerstövare evolved in the West Gotha part of Sweden during the turn of the 20th century. A young farmer, Per Schiller, (1858-92) managed in only a few years to establish a strain of hounds particularly well known for their ability to go after fox. The hounds were named after their breeder and in 1907 the Swedish KC recognised the breed.

Ideal height for males is 57 cm, with an accepted variation from 53 to 61 cm, ideal for females is 53 cm with an accepted variation from 49 to 57 cm.

Schillerstövare

och för tikar 53 cm med en tillåten variation från 49 till 57 cm.

Pälsen skall vara slät och blank, varmt rödgul med väl avgränsad djupsvart färg på manteln. En liten vit strimma på bringan samt något vitt på tårna accepteras.

Schillerstövaren skall vara tämligen lätt men ändå starkt byggd med funktionsduglig kropp samt ge intryck av kraft och snabbhet. Den skall ha välvinklade extremiteter för att orka driva villebråd i markerna under en lång jaktsäsong. Till temperamentet är den lugn, stabil och följsam, en utmärkt familjehund men främst en renodlad jakthund.

Rasen har varit mycket homogen och stabil i både egenskaper och utseende. Den anses av många vara den bästa rävhunden, men numera är den framför allt harjägarens hund. Den uppskattas mycket för sitt klangfulla skall, vilket hörs långt i skog och mark. Rasens spårnoga arbetssätt och goda jaktlust gör den till en säker drivare. Numera registreras närmare 200 hundar årligen hos Svenska Kennelklubben.

The coat is smooth and glossy and the colour is a very rich golden tan with a clearly defined jet black mantle. Very small white markings on toes and on chest are permissible.

The Schillerstövare is strong but of somewhat elegant built. The body is rectangular and should give the impression of speed and endurance. It must be well angulated and well made for maximum strength to pursue prey during a long hunting season in hard winter climate. The temperament is even, calm and easy to train and it is known as a nice family dog although it is foremost kept as hunting dog.

The breed is homogenous, stable in both looks and working ability and a very thorough and keen tracker. It is still considered by many to be the best hound for hunting fox and it is highly appreciated for its most powerful, clean voice. The Swedish Kennel Club register close to 200 Schillerstövare yearly.

Hamiltonstövare

Hamiltonstövare

**Drivande hund
inom FCI Grupp 6, med standard nr 132**

De svenska stövarna stammar från kontinentala stövare som kom till Sverige under framför allt 1600- och 1700-talen med hemvändande officerare från kriget i Europa. Även engelska raser, som foxhound, harrier och beagle, användes i avelsexperimenten. Hamiltonstövaren kallades tidigare svensk stövare men fick 1921 namnet hamiltonstövare efter en av rasens främsta förespråkare och uppfödare, greve Adolf Patrik Hamilton, Svenska Kennelklubbens grundare.

Mankhöjden för hanhundar är mellan 53 och 61 cm, ideal är 57 cm; för tikar mellan 49

**Scent hound,
F.C.I. Group 6, standard nr 132**

The Swedish hound derive from continental hounds, of the East European type, that came to Sweden with returning troops during the 15-1600 century. During the 1900 century additions of both the English Foxhound, Harrier, Beagle and also the Swiss Hounds was used in the experiment that evolved the different Swedish hounds. The type we know today as Hamiltonstövare was earlier known as the Swedish hound. In 1921 the breed was renamed in honour to count Adolf Patrik Hamilton, founder of the Swedish Kennel Club.

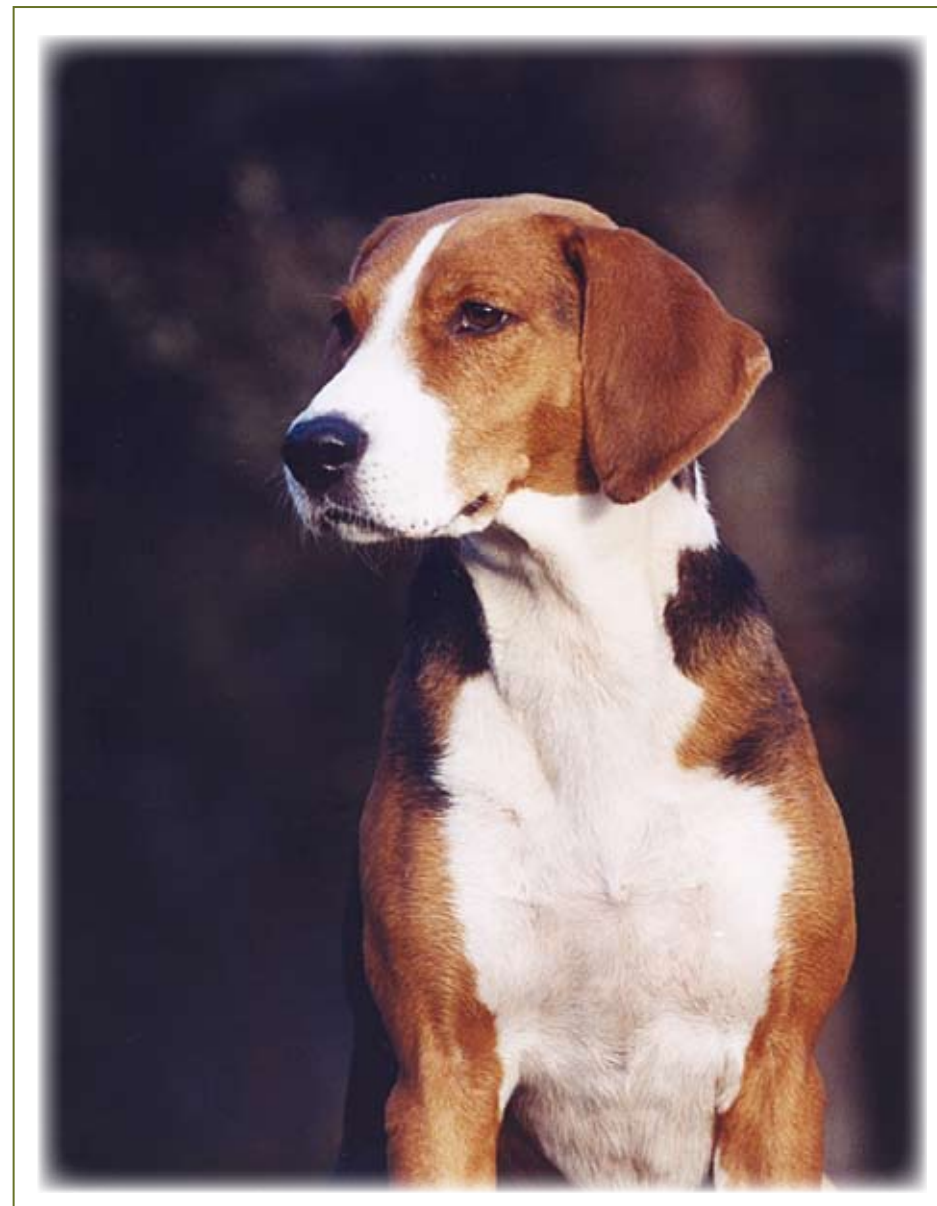
Coat is short and glossy and the only accepted colour is rich golden tan with clearly defined, jet black mantle and symmetrical white trimmings. Body is rectangular

och 57 cm, ideal 53 cm. Pälsen skall vara kort, slät och blank. Färgen hos den vuxna hunden är varmt, rödgult tan med väl avgränsad djupsvart mantel samt med symmetriska vita tecken på tassarna och benen samt på bröstet, nosen och svansspetsen. Hamiltonstövaren skall ha rektangulär kropp och ge intryck av utpräglad kraft och uthållighet. Den får inte se tung ut men skall vara kraftfull och snabb. Halsen skall vara lång och kraftig. De främsta skillnaderna mellan finsk stövare och hamiltonstövare ligger i huvudets typ och i mankhöjden samt i att hamiltonstövaren är något kortare i kroppen.

Hamiltonstövaren används främst som har- och rävhund. Den följer, dvs. driver, villebråd genom att med nosen mot marken och under skall följa bytets vittring. Rasen måste därför ha starkt utvecklad nacke och välvinklade skuldror och inte minst ett klangfullt skall som hörs vida omkring och som därmed vägleder jägaren. Rasens goda mentalitet och vänlighet har också bidragit till att den har blivit så populär. Har- och rävjägarna vill inte ha rådjursdrivande stövare och uppskattar därför också hamiltonstövarens dresserbarhet. Det registreras numera närmare 400 hundar årligen hos Svenska Kennelklubben.

lar in shape, well muscled and to give impression of strength, speed and endurance.

The Hamiltonstövare is used for hunting hare and fox. It is tracking the games scent by sniffing the ground at high speed hence the importance of long, strong neck and very well angulated shoulders. It goes without saying that the voice is of utmost importance. It has to be clear and sharp to be heard for miles and hence a guidance for the guns. The breeds even and nice temperament has also contributed to its popularity. Hamiltonstövare is also easy to train not to go after roe as its too fast. The Swedish KC register ca 7-800 Hamiltonstövare yearly.

Hamiltonstövare

Smålandsstövare

Smålandsstövare

**Drivande hund
inom F.C.I. grupp 6, standard nr 129**

Liksom hamilton- och schillerstövare anses smålandsstövaren ha sitt ursprung från de kontinentala stövare som kom till Sverige under framför allt 1600 och 1700-talet. Framför allt i trakterna av städerna Jönköping och Huskvarna fanns stövare som ansågs vara goda jakthundar. Dessa hade anlag för s.k. stubbsvans, fortfarande ett av smålandsstövarens kännetecken. Allmogejägarna, vilka hade avlat fram smålandshundarna behövde en hund som kunde nästan allt: ställa älg, driva hare och räv, markera uter samt med skall markera ekorre och skogsfågel. Dess-

**Scent hound,
F.C.I. Group 6, standard nr 129**

Like in the case of the Schiller- and Hamiltonstövare it is believed that the Smålandsstövare also derives from continental hounds, of the East European type, that came to Sweden with returning soldiers from the great wars between 1611 and 1718. Particularly in the surroundings of Jönköping and Huskvarna in the county of Småland was a specific type of hound that was considered an all-round hunting dog. They often had a natural short tail, still a feature in the breed. Farmers on small homesteads had evolved this scent hound to be used for different game in the area. They could only afford to feed one dog; hence the dog had to hunt elk, hare, fox, otter, squirrel and forest birds. It

Smålandsstövare

utom skulle hunden kunna apportera. Vissa anser att det hos smålandsstövaren även finns tecken på inblandning av spets. Det medfödda intresset för klövvilt, ekorre och skogsfågel och inte minst anlaget för stubbsvans anses vara bevis för det. År 1921 erkände Svenska Kennelklubben rasen.

Idealmankhöjden för hanhundar är 50 cm, med en tillåten variation från 46 till 54 cm, och för tikar är ideal 46 cm, med en tillåten variation från 42 till 50 cm. Pälsen är hård, medellång, tätliggande slät och blank och alltid svart med mörkt rödgula, väl avgränsade, symmetriska tanteecken. De runda tecknen över ögonen skall vara särskilt tydligt markerade. En liten, vit strimma på bringan och litet vitt på tårna accepteras.

Smålandsstövaren skall vara robust och tämligen liten. Den skall se kvadratisk ut och ha en funktionsduglig och kraftig kroppsbyggnad men får inte göra ett tungt intryck. Den har antingen medfödd stubbsvans eller lång svans. Rasen är fortfarande något av en allroundjakthund, även om flertalet jägare numera helst vill se den som harhund. Det registreras ca 60 hundar årligen hos Svenska Kennelklubben.

was also expected to retrieve. Some historians are of the opinion that the interest for birds and squirrel suggests a heritage also from hunting spitzes.

The Swedish Kennel Club recognised the Smålandsstövare in 1921.

Ideal height in males is 50 cm, with an accepted variation from 46 to 54 cm, ideal height for females is 46 cm, with permissible variation from 42 to 50 cm. The coat is medium long and rather coarse in texture. It is straight, close lying, shiny and always black with deep, well defined tan markings. The round markings over the eyes should be clearly defined. Very small white markings on toes and on the chest are permissible.

The Smålandsstövare is robust and rather small. Body is almost square, compact and strong but never heavy. Tail could be either natural long or bob tail. Although the breed has a reputation as an all-round hunting dog it's mainly used for hunting the hare. The Swedish Kennel Club register ca 60 Smålandsstövare yearly.

Drever

Drever

**Drivande hund
inom F.C.I. Grupp 6, standard nr 130**

Drever är utan tvekan den stora favoriten bland de Svenska jägarna. Ingen annan jakt-hundras är lika brett representerad i landet. Drevern härstammar från den Westfaliska Dachsbracken. Man skulle kunna säga att den är en dachbrackevariant anpassad för svenska förhållanden. Rasen erkändes under namnet drever 1947. Den är berömd för sin exceptionella jaktförmåga och den kraftiga, långsträckta kroppen skall göra ett robust intryck. Den tämligen långa halsen skall vara kraftig men ändå med viss resning. Låga, starka ben gör den lämplig för jakt både på

**Scent hound,
F.C.I. Group 6, standard nr 130**

The Drever is no doubt the great favourite among the Swedish hunters. No other hunting breed share the popularity in numbers. The breed derives from the German breed, Westphalian Dachsbracke, one could say that the Drever is a Dachsbracke adjusted to Swedish terrain and game. The breed was recognised in 1947 and is famous for its exceptional hunting ability.

The strong, fairly long body is robust and the well muscled, strong neck has good reach. Their short legs makes them very suitable for hunting both roe buck and hare. Height at withers for males is between 32 and 38 cm; and for females 30 and 36 cm. Ideal height for males is 35 cm, for females 33 cm. A dog

rådjur och hare. Mankhöjden för hanhundar är 32 till 38 cm; för tikar gäller 30 till 36 cm. Idealmankhöjden för hanhundar är 35 cm, för tikar 33 cm. Mankhöjd som över- eller underskrider de angivna måtten är diskvalificerande fel på utställning. Mätning är obligatorisk på utställning i Sverige.

Den korta, hårda tätliggande pälsen kan vara alla färger i kombination med vita tecken, med undantag för övervägande vitt eller leverbrunt. Vanligast är rödgul bottenfärg, med eller utan svart sadel, och med vita tecken.

Dreven är närmast en självklarhet när det gäller rådjursjakt, den är också synnerligen lämpad även för mindre jaktarealer och inte minst är den också en uppskattad harhund. Innan den svenska rävstammen så drastiskt decimerades av rävskabbsangrepp på 1980-talet användes drever även som duktig rävhund. Rasen är en utpräglad jakthund, ofta kallad jaktmaskin, och man hör nästan aldrig talas om den som enbart sällskapshund. Numera registreras närmare 900 hundar årligen hos Svenska Kennelklubben.

that measures over or under the allowed height can not have a qualification. Measuring the height is obligatory for the Drever at Swedish dog shows.

The short, hard and close lying coat could be of any colour in combination with white trimmings, except for an all white, or liver brown colour, which is not accepted. Most common colour is tan with or without a black mantel and with white trimmings.

The Drever is almost a necessity when it concerns hunting the roe buck. The breed is also suited for smaller areas and as mentioned, is a much appreciated hound going for hare. Before the 1980's, when fox was so dramatically reduced by mange, the Drever was also used going for fox. The breed is kept by hunters and is rarely "just" a companion dog. Its gameness has given it the nickname "hunting machine". The Swedish Kennel Club registers almost 900 Drever yearly.

Drever

Dansk/svensk gårdshund

Danish-Swedish Farmdog, i.e. Dansk-svensk gårdshund

Gårds- och sällskapshund inom FCI Grupp 2

Rasen är interimistisk erkänd av FCI 2008

Dansk-svensk gårdshund kallades i Sverige skånsk terrier och i Danmark för råttehund innan den blev erkänd som ras 1987. Hundar av den här typen har varit kända i länderna runt södra Östersjön sedan 1800-talet. De kommer troligen från korsningar mellan foxterrier och pinscher och användes på gårdarna för att hålla efter gnagare och för att vakta. Vissa ansatser att få rasen godkänd gjordes redan på 1960-talet. I februari 1986 anordnades en mönstring av gårdshundar som kom att bevisa både intresse, förekomst och homogen typ, 107 hundar kom till första

Farm- and companion dog, F.C.I. Group 2

The breed was provisionally recognised by the F.C.I. in 2008

The Danish-Swedish Farmdog was before recognition in 1987 known as the Skånsk Terrier (from the southern County of Skåne where it originates). Dogs of this Pinscher-Fox Terrier type have been known in the countries around the Baltic Sea since the late 1900 century. They probably derive from crosses between the Pinscher and the Fox Terrier and they were used on farms to keep after vermin and as watch dogs. Some efforts were made already in the 1960's to have the breed recognised. In February 1986 a gathering was arranged again and 107 specimen attended, and it was proved that the evenness in type was adequate - it was a breed. The same experience was found in Denmark

Dansk/svensk gårdshund

mönstringen. Samma erfarenheter hade man i Danmark och därmed konstaterades också att en större genpool fanns. Rasen godkändes 1987 med båda nationernas namn i rasnamnet, och i Sofieros slottspark det året delades certifikat ut för första gången. År 2008 erkändes rasen interimistiskt av F.C.I.

Mankhöjden för hanhundar är mellan 34 och 37 cm, för tikar mellan 32 och 35 cm. En variation med 2 cm över eller under tolereras. Pälsen skall vara kort, slätt åtliggande och glänsande. Vitt skall dominera med en- eller flerfärgade fläckar i olika kombinationer; vit med svart och tantecken, vit med svarta och gulröda fläckar, vit och gul, vit och leverbrun med eller utan tantecken m.fl. Rasen skall vara kompakt med svagt rektangulär kropp. Bröstkorgen skall vara rymlig och djup och buklinjen endast lätt uppdragen. Ländpartiet skall vara kort. Huvudet skall vara förhållandevis litet. Förr var det tillåtet med kort kuperad svans. Medfödd stubbsvans förekommer. Rasens livlighet, smidighet och förmåga till snabba, viga hopp var viktiga egenskaper för en gårdshund liksom en viss vaktinstinkt och därmed någon reservation mot främlingar. Numera registreras väl över 600 hundar årligen hos Svenska Kennelklubben.

and hence it was established that this new breed had a sufficient number of dogs and genetic variation. It was recognised in 1987 with both nations name in the breed name and the first challenge certificates were given out in September that year at a show in the grounds of Sofiero Palace.

Ideal height at withers for males is 34 to 37 cm, for females 32 to 35 cm. A variation of 2 cm above or under is tolerated. The coat is smooth, close laying and glossy. White is the predominant colour and large spots of black, with or without tan-markings, yellow-red, yellow, liverbrown with or without tan-markings is accepted as well as spots in other colours. The body is compact, almost rectangular and with a deep, roomy ribcage and only slightly tucked up belly and a short loin. Head is proportionally small. The tail used to be docked short, natural bobtail occurs. Tail carriage in the long, natural tail is slight sabre and not over the back. The breed is full of animation, it is agile, quick and able to jump very high. It is a watch dog that might be slightly weary of strangers. The Swedish Kennel Club registers well over 600 Danish-Swedish Farmdogs yearly.

Vill du läsa mer om våra svenska hundraser rekommenderar vi

Svenska hundraser – ett kulturarv

av Åsa Lindholm

175 sidor med historik, användningsområde och rasbeskrivningar för de svenska raserna, även de numera utdöda kalixhunden och dalbohunden.

Boken är skriven på svenska och engelska och rikt illustrerad med vackra foton. En fin gåva till dina hundvänner världen över.

Beställning: www.skk.se info@skk.se 08 795 30 30

Svensk vit älghund

Swedish White Elkhound, i.e. svensk vit älghund

Jagande spets inom FCI Grupp 5, rasen är dock inte erkänd av FCI

Det sägs att den vita älghundens historia började under krigsåret 1942 i Jämtland. Det året föddes det i en kull jämthundar en mycket ljus hund. Ljusa valpar föds nu och då både i renrasiga jämthundskullar och både i gråhundskullar. Valpen kom från mycket välkända jakthundar och nedärvare. De vita älghundarna sågs främst i Södra Norrbotten på 1960-talet, i både Rognäs och Piteå-trakten. Det rykte som de hade om sig att ha en speciell förmåga att få älgarna att stå fast på ståndet kunde inte bevisas genom att de inte fick delta på jaktprov. År 1987 skapades en fristående intresseförening för de vita. Syftet

Hunting spitz, F.C.I. Group 5, the breed is not recognised by the F.C.I

The history of the White Elkhound is said to have begun in 1942 in the County of Jämtland. That year a very light coloured puppy was born in a litter of Jämthund. It happens that an occasional very pale puppy is born in pure-bred Jämthund or Norwegian Elkhound litters. This puppy came from very well renowned stock. Whites were not unusual in the Southern parts of North Bothnia in the area around Piteå and Rognäs during the 1960's. It was said about them that they had a special gift to make the elk stand steady, as struck by lightning. The colour in itself could be the reason as it might startle the elk. In 1987 the work started to investigate how many whites there actually was and also how their capacity as hunting dogs where. They

var att kartlägga hur många det fanns och var de fanns samt inte minst hur deras jaktanlag var. Hundarna förekom främst i Jämtland, Dalarna, Värmland men även i Västerbotten. Det visade sig vid mönstring i början av 1990-talet att ca 300 individer bevisats vara homogena och jaktdugliga vita älghundar.

Idealmankhöjden för hanhundar är 56 cm, för tikar 53 cm. Pälsen skall vara tät, strittande och färgen rent vit. Inslag av en svagt gulaktig nyans kan tolereras.

Den vita älghunden har som sagt sitt ursprung från de varmgrå älghundarna; norsk älghund grå och jämthund. Typmässigt liknar den mest jämthunden både vad gäller storlek och proportioner. Kroppen skall vara rektangulär och harmoniskt byggd, smidig och med god resning. Huvudet skall till formen vara som en kraftig kil. Svansen skall vara högt ansatt, jämntjock och inte för hårt ringlad men buren tätt över ryggen.

Svenska Kennelklubben erkände rasen under namnet svensk vit älghund år 1993. Sedan dess har mellan 50-100 hundar registrerats årligen.

where mainly represented in the Counties of Jämtland, Dalarna and Värmland but also up in the West Bothnia. It was found that in early 1990 well over 300 specimen was homogenous in type and where proved to be suitable for hunting elk.

Ideal height at withers for males is 56 cm, and for females 53 cm. The coat is dense, standing off and the colour pure white. Slight lemon nuances are permissible.

As mentioned, the White Elkhound derives from the grey Jämthund and the grey Norwegian Elkhound. The type is like the Jämthund, regarding both size and proportions. Body is rectangular and harmonious, lithe and with good reach of neck. Head is strong and wedge shaped. The tail should be high set and carried in a loose curve well over the back.

The Swedish Kennel Club recognised the Swedish White Elkhound in 1993 and since then it has been between 50-100 dogs registered yearly.

Hälleforshund

Hälleforshund

Jagande spets inom FCI Grupp 5, rasen är dock inte erkänd av FCI

Hälleforshundens härstammar från en kull älghundar som föddes i slutet av 1930-talet nära Hällefors Bruk. De kom från en gråbeige ostjakt i kombination med en duktig älg-hund av korsad stam. Tiken hade inköpts från en sibirien-resenär som hemfört ett spann av ostjakernas hundar, ostjakernas spetsar hade också använts till jakt. Senare tillfördes bl.a. en gulaktig spets från Sundsvallstrakten, berömd för att vara en "sjusärdeles" ståndhund, det lär ha fällt 156 älgar för honom. Det förekommer också finsk spets i bakgrunden till de hundar som kom att bli hörnstenarna i hälleforshunden. Hundarna blev kända som

Hunting spitz, F.C.I. Group 5, the breed is not recognised by F.C.I

The Hälleforshund originates from a litter of elk-hounds born in the late 1930's at the Hällefors Bruk. The dam was a grey-beige coloured ostjak spitz and the sire a well renowned elk-hunting dog of mixed breeding. The mother was bought from a traveller that had brought home sledge dogs from Siberia. The ostjak spitz was a known line of hunting spitzes living with the Ostjak nomads. One of the Hällefors-puppies was served by a yellow dog from Sundsvall known for his working ability, it was said that 156 elks were shot under him. There is also an infusion of Finnish spitz in the dogs that made the base for the Hälleforshund. The Hälleforshund is known as a fabulous elkhound, physically and mentally very strong and hardy. It is

formidabla älghundar med sällan skådad stark fysik och hållbarhet. Men de hade också rykte om sig att ha mycket stor viltskärpa och de var skarpa enmanshundar. Hälleforsaren har aldrig haft annat syfte än som duktig älg-hund och temperamentet har dämpats under decennierna.

Mankhöjden för hanhundar skall vara 55 till 63 cm, tikar skall vara 52 till 60 cm. Pälsen är grov, tät och glatt, på hals och skuldror bildar den krage. Färgen är gulröd i ljusare och mörkare nyanser. Nospartiet skall vara mörkt. Det är typiskt med ljusare färg på underdelen av kroppen. Hälleforshund är en medelstor till stor utpräglad jaktspets med god resning. Kroppsbyggnaden skall vara kraftig, och rektangulär. Rasen skall alltid utstråla energi, mod och styrka. Svansen är högt ansatt, buren i en båge eller lös ringla över ryggen.

Hälleforshund började registreras hos Svenska Kennelklubben år 2000, samma år som standarden antogs och tillstånd för jaktprovsdeltagande medgavs. Definitivt erkännande av SKK kommer efter utvärdering om 10 år.

also known to be courageous and sharp towards bear and larynx. It is a versatile hunting dog and very much one mans dog.

Height at withers for males is 55 to 63 cm, for females 52 to 60 cm. The coat is coarse and dense. On the neck and shoulders it is longer and frames the head with a mane. Coat colour is darker and lighter nuances of yellow-red. The muzzle should be dark. It is typical with very light shades on the bodies lower part and on the legs. The Hälleforshund is a very typical, strongly buildt but not coarse hunting spitz. The body should be rectangular and strong, head carriage rather proud. Tail is high set and carried loosely over the back. The appearance should be one of energy, courage and strength.

The Swedish Kennel Club recognised the Hälleforshund in 2000 and the standard and the trial rules were decided. Definitive recognition by the SKK will be decided in 10 years time.

Gotlandsstövare

Gotlandsstövare

Drivande hund inom FCI Grupp 6, rasen är inte erkänd av FCI

De svenska stövarna stammar, som tidigare berättats, från kontinentala stövare som kom till Sverige under främst 1600- och 1700-talen. Gotlandsstövarerna fick sin första standard fastställd 1920, men den kom bara att gälla i tio år. Dess ursprung var enfärgat gulröda hundar vilka var födda efter svenska stövare, föregångarna till hamiltonstövare. År 1930 bestämde Svenska Kennelklubben först att rasen skulle uppgå i smålandsstövare och anges som en gul variant av denna, efter endast fyra år beslöts sedan att den i stället skulle införlivas med hamiltonstövare. Det hade länge varit känt att det föddes gula

Scent hound, F.C.I. Group 6, the breed is not recognised by the F.C.I

The Swedish hounds, as mentioned before derive from continental hounds, of the East European type, that came to Sweden with returning troops during the 1500 and 1600 century. The Gotlandsstövare had its first standard accepted in 1920, but it was only valid for 10 years. In 1930 it was first decided that it should be interbred as a yellow variety of the Smålandsstövare, but later, in 1934 this was altered and the yellow variety should instead be interbred with the Hamiltonstövare. It was a well known fact that occasional yellow puppies where born in litters of Hamiltonstövare and these were kept although the colour was not accepted. The yellow variety was called Gotlandsstövare as most of the dogs were found on the island of Gotland. Several attempts

hamiltonvalpar, men trots att det inte var en accepterad färg behölls de ibland. I folkmun kallades de förr gotlandsstövare, en naturlig benämning eftersom flertalet lär ha funnits på Gotland där den utvecklade en egen typ. Det har under åren gjorts upprepade framställningar för att bevara rasen men inte förrän 1989 arrangerades en regelrätt mönstring på Gotland. Det befanns att stammen hade vissa möjligheter att överleva som egen ras, och den fick därmed egen status i december 1990 för en period av tio år, efter vilken en ny utvärdering skulle göras. Den tiden utsträcktes till och med år 2004. Diskussioner om rasens framtid lär aktualiseras igen.

Idealmankhöjden för hanhundar är 52 cm, med en tillåten variation från 48 till 56 cm. Ideal för tikar är 48 cm, med tillåten variation från 44 till 52 cm. Pälsen skall vara kort, hård och tätt åtliggande. Färgen är gul till gulröd med mindre symmetriska vita tecken. Gotlandsstövarerna skall vara ädel och rektangulär i sin kroppsbyggnad men ändå ge intryck av uthållighet och styrka.

Rasen används främst vid jakt på hare. Det är den till antalet minsta stövarrasen i Sverige vid den senaste registreringen, år 2006, var det 17 individer.

were made to have the "yellows" revived again but it was not until 1989 an inventory was made. Enough hounds were found to give the yellows a chance. The breed was given recognition in 1990 for a period of ten years. The evaluation was extended to the end of 2004. Discussions about the breed's future will commence.

Ideal height at the withers for males is 52 cm, with an accepted variation from 48 to 56 cm. Ideal height for females is 48 cm, accepted variation from 44 to 52 cm. Coat is smooth, close lying and hard in texture. Colour is always yellow or yellowish-red with slight, symmetrical white markings. The Gotlandsstövare is rectangular in body, noble but with an impression of strength and endurance. It is mainly used for hunting the hare. It is the numerically smallest of the Swedish hound breeds and the latest registration with 17 individuals was made in 2006.

If you want to know more about the Swedish dog breeds,
we would like to recommend

Swedish native breeds – A cultural heritage

by Åsa Lindholm

175 pages with history, utilization and breed descriptions of the Swedish dog breeds, even the now extinct kalixhunden and dalbohunden.

The book contains text in both Swedish and English and is richly illustrated with beautiful photographs. It makes an excellent gift for anyone with an interest in dog breeds.

Order: www.skk.se info@skk.se ☎ +46 (0)8 795 30 30

Produktion

Produced by

Svenska Kennelklubbens marknadsavdelning

Text

Text

Renée Willes

Foto

Photo

Åsa Lindholm

Omslagsbild

Cover photo

David Dalton

Hamiltonstövare

SVENSKA KENNELKLUBBEN
HUNDÅGARNAS RIKSORGANISATION

Address: SE-163 85 SPÅNGA

Visiting address: Rinkebysvängen 70

Telephone: +46 (0)8-795 30 00 Fax: +46 (0)8-795 30 40

info@skk.se www.skk.se